

Rok 1906.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XX. — Wydana i rozesłana dnia 6. marca 1906.

Treść: (Nr 52—54). 52. Rozporządzenie, dotyczące terminu, do którego istniejące obecnie banki wydać mają niektóre zarządzenia, wymagane przez ustawę o fundowanych obligacjach bankowych z dnia 27. grudnia 1905. — 53. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego na obszarze miasta Iglawy. — 54. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgu poborczym przybramskim.

52.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu za porozumieniem z Ministerstwem sprawiedliwości z dnia 11. lutego 1906,

dotyczące terminu, do którego istniejące obecnie banki wydać mają niektóre zarządzenia, wymagane przez ustawę o fundowanych obligacjach bankowych z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213.

Na zasadzie §§ów 9 i 11 ustawy o fundowanych obligacjach bankowych z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213, wydaje się dla wykonania tejże ustawy następujące zarządzenia:

I.

Postanowienia tej ustawy stosują się (z wyjątkiem tylko §u 1, ust. 2) skutkiem wyraźnego przepisu, zawartego w §ie 9, także do obligacji, do których emisji uzyskano zezwolenie państwowe jeszcze przed wejściem w życie tej ustawy i które wskutek tego emitowane zostają przez istniejące już instytucje bankowe, a termin, do którego istniejące banki wydać mają zarządzenia, wymagane w myśl §u 1 tej ustawy, wyznaczyć ma Minister skarbu.

W myśl §u 1, ust. 1 ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213, stosować się mają do fundowanych obligacji bankowych, to jest do zapisów dłużnych przez banki wydawanych, które opiewają na okaziciela i dają się przenieść przez indos, o ile w nich zawiera się zapewnienie pierwszeństwa co do pokrycia (zapewnienie fundowania) i o ile nie należą do listów zastawnych (obligacje komunalne, kolejowe, melioracyjne, kredytu przemysłowego itd.) — w sposób analogiczny postanowienia ustawy o listach zastawnych z dnia 24. kwietnia 1874, Dz. u. p. Nr. 48.

W analogicznym zastosowaniu §u 4 ustawy co tylko przytoczonej winien bank emitujący jako kaucyę na zaspokojenie pretensji z tytułu obligacji bankowych ustanowić te przedmioty majątkowe, które są przeznaczone na pokrycie w pierwszym rzędzie obligacji bankowych, a okoliczność tę należy uwidocznnić w statucie bankowym. Dla zabezpieczenia tego zobowiązania kaucyjnego wydane są jeszcze dalsze postanowienia tak w ustawie o listach zastawnych z dnia 24. kwietnia 1874, Dz. u. p. Nr. 48, którą stosować należy w sposób analogiczny, jak i w samej ustawie o fundowanych obligacjach bankowych z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213.

Wobec tego banki, które na zasadzie zezwolenia państwowego, udzielonego już przed wejściem w życie ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213, emitowały fundowane obligacje bankowe, dotychczas w obiegu będące, podlegają następującym zobowiązaniom:

1. O ileby nie było już w obowiązującym statucie bankowym wyraźnej wzmianki o tem, że pewne części majątku bankowego służą na pokrycie obligacji bankowych (w danym przypadku z podziałem na poszczególne gatunki, kategorie lub serye) lub stanowią rękojmię ich wykupu (§ 9, ust. 3 ustawy), statut bankowy uzupełnić należy postanowieniami, według których przedmioty majątkowe, do zaspokojenia w pierwszym rzędzie obligacji bankowych (ewentualnie z podziałem na poszczególne gatunki, kategorie lub serye, § 1, ust. 3 ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213) przeznaczone, są ustanowione jako kaucya dla zaspokojenia pretensyi, wynikających z takich obligacji bankowych. Przez te przedmioty majątkowe rozumieć należy tak owe, na podstawie których emisya obligacyi bezpośrednio następuje (przedmioty fundacyjne), jak i wartości ruchome (fundusze odsetkowe, fundusze amortyzacyjne), które płyną z wymienionych co tylko przedmiotów majątkowych i służą na opędzenie kosztów zarządu obligacji bankowych, wreszcie przedmioty majątkowe, które w danym przypadku oprócz tamtych przeznaczono do dalszego specjalnego zabezpieczenia obligacji bankowych (fundusze zabezpieczenia).

Potrzebne oprócz tego jeszcze uzupełnienia statutów winien zarząd banków przedłożyć w celu powzięcia uchwały jak najrychlej walnemu zgromadzeniu, a jeżeli dotyczący bank jest bankiem krajowym — sejmowi.

2. Dla tych przedmiotów majątkowych, które stanowią kaucyę na zaspokojenie pretensyi z obligacyi bankowych, a na których można uzyskać prawo hipoteczne, wyjednać należy wpis gwarancyi kaucyjnej do księgi publicznej (§ 5 ustawy z dnia 24. kwietnia 1874, Dz. u. p. Nr. 48), o ile nie wyjednano go już przedtem.

Że gwarancya kaucyjna wpisana została do księgi publicznej, na to trzeba dać dowód komisarzowi rządowemu, sprawującemu czynności w banku, o ile zaś chodzi o banki krajowe — wydziałowi krajowemu, względnie wydelegowanemu przezeń komisarzowi (§ 5 ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213).

3. Jeżeli w myśl statutu bankowego na kaucyę przeznaczona jest gotówka lub papiery wartościowe, natenczas te przedmioty kaucyjne przechowywać należy osobno od innych pod wspólnym kluczem komisarza rządowego, o ile zaś chodzi o banki krajowe, pod wspólnym kluczem wydziału krajowego, względnie wydelegowanego przezeń komisarza (§ 6 ustawy z dnia 24. kwietnia 1874, Dz. u. p. Nr. 48), czem nie narusza się przewidzianego w § 4 ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213, prawa zaniechania wspólnego zamknięcia przez komisarza rządowego względem takich zapasów gotówki, które są potrzebne do załatwiania służby bieżącej.

Zobowiązaniom, przytoczonym powyżej pod l. 1 do 3, mają banki, których to dotyczy, uczynić zadość do 1. stycznia 1907; wspólne zamknięcie, przewidziane pod l. 3, musi co do tych przedmiotów kaucyjnych, których gwarancya kaucyjna nastaje dopiero po dniu 1. stycznia 1907 (fundusze odsetkowe, amortyzacyjne itd.), nastąpić w tej chwili po nastaniu tej gwarancyi.

II.

Co się tyczy tych fundowanych obligacji bankowych, które emitowane będą dopiero po wejściu w życie ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213, jako ciąg dalszy emisyi, dozwolonej przez państwo i rozpoczętej jeszcze przed wejściem w życie tejże ustawy, powinny banki zobowiązaniu pod I, l. 2 wzmiankowanemu uczynić zadość zaraz przy nabywaniu każdego przedmiotu majątkowego za kaucyę służącego, na którym można uzyskać prawo hipoteczne, inaczej mówiąc, zaraz przy wpisaniu hipotecznym dotyczącej wierzytelności bankowej na rzecz banku i jeszcze przed emisją obligacji bankowych. Tak samo nastąpić ma w tych przypadkach, gdzie chodzi o wierzytelności banku za kaucyę służącą, które nie są jeszcze wpisane w księgę publiczną, uwiadomienie dłużnika o gwarancyi kaucyjnej przy nabywaniu wierzytelności przez bank, to znaczy przed wydaniem obligacji bankowych (§ 3 przytoczonej ustawy), a dowód na to, że tak uczyniono, trzeba dać komisarzowi rządowemu, sprawującemu czynności przy banku, o ile zaś chodzi o banki krajowe, wydziałowi krajowemu, względnie wydelegowanemu przezeń komisarzowi. Co się tyczy przedmiotów kaucyjnych, składających się z gotówki lub papierów wartościowych, na podstawie których emitowane zostają fundowane obligacje bankowe jako ciąg dalszy emisyi, na którą uzyskano już przedtem zezwolenie państwowe, wspólne zamknięcie, pod I, l. 3, przewidziane, zarządzić należy w tej chwili po uzyskaniu lub nastaniu przeznaczenia tych przedmiotów jako przedmiotów kaucyjnych, a więc jeszcze przed emisją obligacji bankowych.

Dla przedmiotów kaucyjnych, składających się z gotówki lub papierów wartościowych, których gwarancya kaucyjna nastaje dopiero po emisji obligacji bankowych (fundusze odsetkowe, amortyzacyjne itd.), zarządzić należy wspólne zamknięcie, przewidziane pod I, l. 3, zaraz po nastaniu gwarancyi kaucyjnej.

III.

Co się tyczy fundowanych obligacji bankowych, których emisya rozpoczyna się dopiero po wejściu w życie ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213, ale na podstawie zezwolenia państwowego, uzyskanego już przed wejściem w życie

też ustawy, albo też na których emisję państwo dało zezwolenie dopiero po wejściu w życie tej ustawy, muszą banki zobowiązaniom, oznaczonym pod I, l. 1, i pod II, ustęp 1, uczynić zadość jeszcze przed emisją dotyczących obligacji bankowych.

Zobowiązanie, przewidziane pod II, ustęp 2, zachowuje ważność także co do emisji. pod III oznaczonych.

Do pokrycia z prawem pierwszeństwa tych obligacji, na których emisję państwo udzieliło zezwolenia dopiero po wejściu w życie ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213, nadają się wierzytelności lub papiery wartościowe, nie mogące służyć do lokacji pieniędzy sierocych, tylko wtedy, jeżeli prawo zastawu dla nich wpisane jest w księgi publiczne, lub jeżeli im gwarancyi zapłaty lub poręki udzieli państwo, jedno z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych lub też swojska korporacja publiczna, uprawniona do poboru opłat autonomicznych. Jednakże emisja zagwarantowanych przez państwo obligacji dozwolona jest w myśl artykułu XX. ustawy z dnia 1. lipca 1901, Dz. u. p. Nr. 85, nawet w takim przypadku, gdyby ufundowanie ich nie odpowiadało podanym powyżej warunkom (§ 1, ust. 2, i § 9. ust. 1 ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213).

Kosel wlr.

Klein wlr.

53.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. lutego 1906,

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego na obszarze miasta Iglawy.

Na podstawie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, D. u. p. Nr. 110, którą Ministrowi skarbu nadano upoważnienie do zmieniania terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który na obszarze miasta Iglawy płacono według dotychczasowych postanowień w miesięcznych ratach z góry, płacony

być ma na przyszłość w czterech równych ratach, zapadających 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Takie same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl ostatniego ustępu §u 7 ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także co do 5°/_oego podatku od czystej intraty budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu budowy w toku będącej.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać od dnia 1. kwietnia 1906.

Kosel wlr.

54.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. lutego 1906,

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w okręgu poborczym przybramskim.

Na podstawie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, którą Ministrowi skarbu nadano upoważnienie do zmieniania terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych w okręgu poborczym przybramskim płacono w ratach kwartalnych z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, uiszczany być ma w rzeczonym okręgu poborczym na przyszłość w czterech równych ratach, zapadających dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Takie same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl ostatniego ustępu §u 7 ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także co do 5°/_oego podatku od czystej intraty budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu budowy w toku będącej.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać od dnia 1. kwietnia 1906.

Kosel wlr.

Die Kommission hat die Aufgabe, die Verhältnisse der Reichsfinanzverwaltung zu untersuchen und die Mittel zu finden, um die Ausgaben zu decken. Die Kommission hat die Aufgabe, die Verhältnisse der Reichsfinanzverwaltung zu untersuchen und die Mittel zu finden, um die Ausgaben zu decken.

Die Kommission hat die Aufgabe, die Verhältnisse der Reichsfinanzverwaltung zu untersuchen und die Mittel zu finden, um die Ausgaben zu decken.

König

23.

Reichsminister des Innern
am 2. März 1896

Die Kommission hat die Aufgabe, die Verhältnisse der Reichsfinanzverwaltung zu untersuchen und die Mittel zu finden, um die Ausgaben zu decken.

Die Kommission hat die Aufgabe, die Verhältnisse der Reichsfinanzverwaltung zu untersuchen und die Mittel zu finden, um die Ausgaben zu decken.

Die Kommission hat die Aufgabe, die Verhältnisse der Reichsfinanzverwaltung zu untersuchen und die Mittel zu finden, um die Ausgaben zu decken.

König

Die Kommission hat die Aufgabe, die Verhältnisse der Reichsfinanzverwaltung zu untersuchen und die Mittel zu finden, um die Ausgaben zu decken.

Die Kommission hat die Aufgabe, die Verhältnisse der Reichsfinanzverwaltung zu untersuchen und die Mittel zu finden, um die Ausgaben zu decken.

Die Kommission hat die Aufgabe, die Verhältnisse der Reichsfinanzverwaltung zu untersuchen und die Mittel zu finden, um die Ausgaben zu decken.

König

24.

Reichsminister des Innern
am 2. März 1896

Die Kommission hat die Aufgabe, die Verhältnisse der Reichsfinanzverwaltung zu untersuchen und die Mittel zu finden, um die Ausgaben zu decken.

Die Kommission hat die Aufgabe, die Verhältnisse der Reichsfinanzverwaltung zu untersuchen und die Mittel zu finden, um die Ausgaben zu decken.